

Consiliul Județean e în adormire

VOCEA VÂLCII

Unul dintre cele mai dezbătute subiecte din presa vâlceană a ultimelor luni, a fost situația încurcată din punct de vedere legal, în care se află cei doi vicepreședinți ai Consiliului Județean, Nicolae Pătru și Cristian Buican. Nu vreau în rândurile care urmează, să refac filmul evenimentelor juridice de până acum pentru că le cunoașteți, deja, foarte bine și risc să plictisesc. Voi scrie, însă, despre cauzele care au condus la starea de tensiune ce s-a creat între Pătru (el este artizanul) și Buican, despre consecințele care au decurs din aceasta.

În acest moment, Cristian Buican este vicepreședinte „de jure” nu însă și „de facto” până la clarificarea situației din Consiliul Județean. Deși legea menționează, în mod clar, că Pătru nu mai are ce căuta pe scaunul de vice, el dă dovadă de o încă pățânare crasă și spune, cu nonșalanță, că nu are de gând să plece din Consiliu. Nici în ruptul capului. Vrea să stea acolo până la anul, când își va chema fanfara să-l scoată din instituție, cu picioarele înainte. Doamne ferește! Citind printre rânduri, peremistul a vrut să spună că va părăsi scaunul de vice cu demnitate, dar cum limba română este plină de capcane iar Pătru a căzut cam des în ele, i-a ieșit din gură o enormitate. Revenind, „fițele” vicelui PRM sunt înghițite fără nici un comentariu de juriștii Consiliului, cei care ar fi trebuit (asta dacă am avea pretenția că în România starea de normalitate a depășit demult ideea de deziderat) să clarifice situația lui Pătru și Buican. În timp ce peremistul se distrează de minune pe seama faptului că vicelul liberal nu are un spațiu adecvat unde să lucreze, Buican este nevoit să împartă biroul cu

președintele CJ, Dumitru Bușe, că ruia nu-i prea convine situația și ridică mereu din sprâncene la gândul că trebuie să"conviețuiască „, în aceeași încă pere, cu penelistul. Deși situația a început sădevinăde-a dreptul ilarăiar imaginea instituției poate avea de suferit, așa cum spuneam, pe nimeni nu pare săintereseze deocamdatăgăsirea unei soluții viabile pentru rezolvarea acestei probleme. Cât despre Bușe, el nici măcar nu se grăbește să-i traseze atribuțiunile de serviciu, preferând să-l aibăîn preajmăde „poză”.

În Consiliul Județean e un „dolce far niente” din acest punct de vedere, conducerea instituției așteptând cu ochii larg deschiși ca probabil tot magistrații săfie cei care dau soluția și în ceea ce privește găsierea unui spațiu de muncă „uman” pentru Cristian Buican. Se împlinesc două luni de când liberalul a fost votat de majoritatea consilierilor, în funcția de vicepreședinte al Consiliului. În tot acest timp putea fi găsităo soluție dacă s-ar fi dorit.

Pătru îl pizmuiește de moarte pe Buican. Ura sa este atât de profundăîncât e în stare săspunăcele mai ordinare lucruri (lipsa de caracter își spune cuvântul) despre colegul său. E un omatât de mic, încât a înșirat peste tot că Buican îi furăziarele, făcând din asta un subiect de presă. De fapt, până acum, toată activitatea pe care a desfășurat-o el la CJ în funcția de vice, se rezumădoar la lucruri mici. Insignifiante. Este genul individului că ruia îi place la nebunie, sădea, de ochii presei, declarații sforăitoare și săse creadămai rotund decât este. De trei ani, doarme-n scaun (și i-ar plăcea tare mult sămai moțăie unul), lipsit de idei personale pe plan profesional și incapabil săfinalizeze atribuțiile pe care le are trasate în fișa postului.

Este absolut anormal ca presa vâlceană săîncerce, la infinit, sădescifreze cum stau lucrurile în ceea ce-i privește pe cei doi vicepreședinți. Repet, acest lucru întrâîn sarcina juriștilor instituțiilor, plătiți cu bani grei, săse hotărască odată(pe baza hotărârilor judecă torești primite) cine trebuie săstea pe scaunul de vice. Pătru sau Buican. Și dacă e Buican, de ce dracu' Pătru îi ocupăbiroul?! înseamnă că o face abuziv sau, cum ziceam, pentru că angajații CJ sunt mult prea impasibili vizavi de această situație.

Parcă îmi și imaginez cum din biroul său întunecat, pironit într-un scaun impunător, dar incomod, Dumitru Bușe, meditând, cu fața ascunsăîn palme, asupra activității sale de președinte al Consiliului, se uităstrâmb că tre măsura la care stă, aplecat cu capul în hârtii, colegul său de birou, Cristian Buican. „Cum mama dracului scap eu de asta? Simt că -mi suflă-n ceafă” – se întrebăel și că utăfebril într-un sertar, unde-și ține pastilele de dureri de cap provocate de nesimțirea unora de a vrea săfacă treabă. Ia medicamentul și se strâmbăscârbit.